

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ὑπόθεσις τῆς ὁδοῦ Καρδινέ.

Α'

Τὴν 10^{ην} Ἰουλίου, περὶ τὴν 6^{ην} τῆς ἐσπέρας, ὄμιλος ἐκ τριάκοντα ἀνθρώπων ἴστατο ἐνώπιον οἰκίας μετρίου ἐξωτερικοῦ, κατὰ τὴν ὁδὸν Καρδινέ, εἰς Βατιμιόλ.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ.

Τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς οἰκίας ἐκείνης κατωκεῖτο ὑπὸ κυρίας τινὸς πεντήκοντα μέχρι πεντήκοντα πέντε ἐτῶν ἡλικίας, τῆς χήρας κυρίας Δαλισιέ, ἥτις ἔζη λίαν μεμονωμένως μετὰ μιᾶς θαλαμηπόλου.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὔτε τὴν κυρίαν οὔτε τὴν θαλαμηπόλον εἶχον παρατηρήσει, τὰ δὲ παράθυρα τῆς οἰκίας ἔμενον ἐρμητικῶς κεκλεισμένα.

Ὁ ἀρτοπώλης καὶ ὁ ὑδροφόρος εἰς μᾶτην εἶχον κρούσει· ἐντεῦθεν ὑπόνοιαι, ἀνησυχίαι καὶ μετ' ὀλίγον συνάθροισις.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν σχολίων, γείτων τις, ἡ κυρία 'Ρουσινιέ, ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς ἐκ τοῦ διαδρόμου τῆς οἰκίας.

— Ἐκτύπησα, ἐφώναξα, εἶπεν, ἀλλὰ κανεῖς δὲν ἀπεκρίθη, βέβαια συνέβη καὶ τι.

— Πιθανὸν κανὲν δυστύχημα, εἶπέ τις.

— Ἴσως κανὲν κακούρηγμα.

— Πρέπει νὰ ἰδοῦμε αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου, παρετήρησεν ρωποπώλης τις, ὁ κύρ Πελωδά.

Τῷ ὄντι, ὁ κήπος, ὁ ἐξαρτώμενος ἐκ τῆς οἰκίας, ἐξετείνετο δεξιόθεν πρὸς τὴν ὁδὸν τῶν Στεφάνων, πρὸς τὴν ὑπῆρχεν ἐξοδος.

Ἐσπευσαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἤρξαντο παρατηροῦντες διὰ τῶν κιγκλίδων τῆς μικρᾶς θύρας.

Καὶ ἐνταῦθα τὰ αὐτὰ ἀνησυχαστικὰ σημεῖα: παράθυρα κεκλεισμένα, ἀκίνησια, σιγή.

Τότε δὲν εἰδίστασαν πλέον· εἰδοποίησαν τὴν ἀστυνομίαν. Ἐν τούτοις τὸ πληθὸς ἐπανῆλθε βραδέως πρὸς τὴν ὁδὸν Καρδινέ παραδιδόμενον εἰς διαφόρους εἰκασίας.

Μετ' ὀλίγον ἀφίκετο εἰς ὑπαστυνόμος, συνοδευόμενος ὑφ' ἐνὸς ἐπιθεωρητοῦ καὶ τινων ὑπαλλήλων.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μούλ, πρὸ πολλοῦ γνωστὸς διὰ τὸ διορατικόν του, τὴν εὐφυΐαν του καὶ τὴν τόλμην του, εἶχε γείνει ὀνομαστὸς παρὰ τῷ λαῷ, ὅστις ἔλεγε: «Καὶ αὐτὸς ἦτον εἰς ἐκ τῆς συμμορίας εἰς Βιδόκ.»

Εἶχεν ὄντως ἀρχίσει τὸ στάδιόν του ὑπὸ τὸν ἀρχαῖον ἀρχηγὸν τοῦ ἰδιαιτέρου σώματος τῆς ἀσφαλείας καὶ ἐκολακεύετο,

διότι κατεῖχε πλέον παντὸς ἄλλου τὰς ὑγιᾶς παραδόσεις· ἄξιον παρατηρήσεως παρ' αὐτῷ ἦν τὸ αἰφνίδιον τῶν ἀποφάσεών του. Περίπτωσίς τις, ἐπὶ παραδείγματι, ὅπως ἄσχημος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄλλου, δι' αὐτὸν ἦτο ἀκτὶς φωτός, τὸ δὲ ἔγκλημα παρουσιάζετο εἰς αὐτὸν αἰφνης καὶ ἐν τῇ ἐλαχίστῃ λεπτομερείᾳ του.

Ὁ ὑπαστυνόμος, ὅστις ἠδυνήθη νὰ τὸν ἐκτιμῇ, ἀφέθη εἰς τὴν διάθεσίν του.

Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα ὁ Μούλ ἦν ἐν γνώσει τῶν λεγομένων μεταξὺ τοῦ πληθους· εἶτα ἤρξατο ἐξετάζων τὴν οἰκίαν, συγκειμένην ἐκ μεγάλης ἀποθήκης πρὸς τὸ ἰσόγειον, ἐκ τῆς πρώτης ὀροφῆς, κατεχομένης ὑπὸ τῆς χήρας Δαλισιέ καὶ τοῦ δευτέρου πατώματος, κατεχομένου ὑπὸ τινος κυρίου Γροσλέν, ὑπαλλήλου.

Ὁ Μούλ διηυθύνθη πρὸς τὸν διαδρόμον ὅστις συνεῖχετο μετὰ τὴν ἀποθήκην.

— Δὲν ὑπάρχει θυρωρός, ἐψιθύρυσεν. Αὕτῃ ἡ θύρα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ εἶχε δύο κλειδιά, τὸ ἐν διὰ τὸν ἐνοικιαστήν τοῦ πρώτου καὶ τὸ ἄλλο διὰ τὸν ἐνοικιαστήν τοῦ δευτέρου.

— Μάλιστα, εἶπεν ἡ κυρία Γροσλέν, ἥτις εἶχε μεταβῆ τρέμουσα.

Εἰς κλειδοποιὸς προσεκλήθη καὶ ἀνῆλθον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Μετὰ τινος δυσκολίας ἡ κλεῖς ἐστράφη, ἀλλ' ἡ θύρα δὲν ἤνοιξεν.

— Εἶνε κλεισμένη ἀπὸ μέσα, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς, καλὰ.

Καὶ κατήλθεν ἐκ νέου.

Ἐκ τοῦ πληθους τις ἐπρότεινε νὰ εἰσέλθωσι διὰ τῆς μικρᾶς θύρας· ἀλλ' ὁ Μούλ ἠρνήθη ἐπιμόνως, διότι πιθανῶς ὑπῆρχον κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο πολύτιμα ἔχνη, ἅτινα ἔπρεπε νὰ προφυλάξωσιν.

Ὑπελείπετο τὸ ἰσόγειον.

Ὁ οἰκοδεσπότης κύριος Μορτάν, χρωματοποιός, τὸ εἶχε μεταβάλλει εἰς εὐρεῖαν ἀποθήκην, ἐν ᾗ ἀπέθετε τὰ ἐμπορεύματά του. Εἰς ὑπηρετῆς ἐκοιμάτο ἐν τῇ ἀποθήκῃ ἐκείνῃ, κεκλεισμένη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Ἐπεμψαν εἰς ἀναζητήσιν τοῦ οἰκοδεσπότης καὶ τοῦ ὑπηρετοῦ.

— Σὺ, ἠρώτησεν ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν ὑπηρετὴν, κοιμάσαι συνήθως ἐδῶ.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ νέος ὀλίγον περίτρομος.

— Δὲν εἶδες τίποτε ἔκτακτον κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα; Δὲν ἤκουσες θόρυβον ἐπάνω;

— Ὁχι, ἀπολύτως τίποτε.

Εἰσῆλθον.

Εἰς τὸ βάθος τῆς ἀποθήκης, μία θύρα καὶ μικρὸν παράθυρον ἔβλεπον πρὸς τὸν κήπον.

Ὁ Μούλ ἐπλησίασε καὶ τὰ ἐξήτασε λεπτομερῶς.

— Βεβαίως, πρὸ πολλοῦ δὲν ἠνοιχθῇ αὕτῃ ἡ θύρα; ἠρώτησε τὸν οἰκοδεσπότην.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη οὗτος.

Ἀράχναι τινὲς κατὰ τὰς γωνίας ἐμαρτύρουν τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀπαντήσεως.

Ὁ Μούλ ἐζήτησε τὴν κλεῖδα καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ἀπέναντι αὐτοῦ ὁ κήπος ἐξετείνετο δεξιόθεν μέχρι τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων· ἀριστερόθεν ἐξωτερικὴ κλίμαξ ἔφερεν εἰς μίαν πτέρυγα τοῦ κυρίου οἰκοδομήματος.

Ἡ πτέρυξ αὕτη περιελάμβανε εἰς μὲν τὸ ἰσόγειον τὸ πλυντήριο, εἰς δὲ τὸ πρῶτον πάτωμα τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ δωματίον τῆς ὑπηρετρίας.

Ἡ αὕτη διαίρεσις παρατηρεῖτο καὶ εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Ὁ κλειδοποιός, τῇ ἐντολῇ τοῦ ὑπαστυνόμου, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ προσεπάθησε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλ' εἰς μᾶτην, καθόσον ἦτο, ὡς καὶ ἡ ἄλλη, κεκλεισμένη ἔσωθεν.

— Ἦμουν βέβαιος, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς, παρατηρήσας πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ πλυντηρίου ἔχνη ποδῶν.

— Τώρα, εἶπε πρὸς τὸν κλειδοποιόν, ἄρῃς ἐκεῖ τὰ ἐργαλεῖά σου καὶ διασκέλισε τὰς κιγκλίδας, καλὰ... Καὶ προσπάθησε νὰ κλίνῃς ὅσον ἡμπορεῖς περισσότερον διὰ νὰ φθάσῃς τὸ παράθυρον αὐτό.

Καὶ ἐδείκνυε τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐδοκίμασε χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ.

— Ἀρκεῖ, εἶπεν ὁ Μούλ. Κατέβα μὲ ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλειτέρὰ σου ἀρπάγια καὶ ἔλα ἐδῶ.

Ὁ κλειδοποιὸς ὑπήκουσεν.

Ὁ Μούλ ἔθηκε μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας σανίδας ἐπὶ τῶν ἔχνων, ἅτινα εἶχε παρατηρήσει, ὅπως τὰ προφυλάξῃ. Εἶτα, δεικνύων εἰς τὸν σιδηρουργὸν ἐν ἐκ τῶν θυριδοφύλλων ὅπερ ἐστρέφετο ἐλευθέρως,

— Ἀνάβα ἀπὸ τὸ θυριδοφύλλον, εἶπε, καὶ ἀνοίξε τὰς κιγκλίδας.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν ταύτην εὐκόλως καὶ ἤρξατο κτυπῶν τὰς κιγκλίδας ἐκ τῶν κάτω.

— Εἶνε ἀνωφελές, εἶπεν ὁ ἐπιθεωρητὴς, ἡ λαβὴ εἶνε ἐλευθέρη. Κίνησε τὸ ἐλατήριο τοῦ ἐπάνω μέρους.

Ὁ ὑπαστυνόμος παρετήρησε τὸν Μούλ.

— Ἀπλούστατον, εἶπεν οὗτος, τὸ παράθυρον θὰ ἀνοίξῃ χωρὶς καμμιά ἀπὸ τὰς κιγκλίδας ν' ἀφαιρεθῇ. Θὰ ἰδῇτε.

Ὀντως· ἀφοῦ κατεβιβάσθησαν αἱ κιγκλίδες τὸ παράθυρον ἠνεόχθη.

— Καταλαμβάνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ, τὸν Ἰούλιον, μετὰ τὰς ζέστας, ἀφήνουν τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ καὶ ἀρκοῦνται νὰ καταβιάζων μόνον τὰς κιγκλίδας, καὶ νομίζουν ὅτι μετὰ τὸν τρόπον αὐτὸν εὐρίσκονται ἐν ἀσφαλείᾳ. Αὕτῃ ἦτο ἡ συνήθεια τῆς Μαριέττας, καθὼς μᾶς εἶπε πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία Γροσλέν.... Καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐγνώριζεν.

Εἶτα ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν κλειδοποιόν:

— Εἴσελθε καὶ ἀνοίξε.

Οὗτος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, εἰσέδυσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ ἐξηφανίσθη εἰς μίαν στιγμήν.

Αἰφνης ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἐπανῆλθεν ὡχρότατος εἰς τὸ παράθυρον.

— Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Ἐνα πτώμα, μία γυναίκα σκοτωμένη, ἀπὸ τὴν οἰκίαν, καθ' ὃν τρόπον.

— Περίμενε, ἔρχομαι, εἶπεν ὁ Μοῦλ.

Καὶ μετὰ τινος εὐστροφίας νεανικῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ σιδηρουργός.

Εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἐν τῷ διαδρόμῳ, ἀριστερόθεν, πλησίον τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου, γυνή τις αἰματόφυρτος ἔκειτο ἐκτάδην.

Ὁ Μοῦλ ἐπλησίασε καὶ τὴν ἐξήτασεν ἐπὶ στιγμὴν.

— Εἶνε ἡ ὑπέρητρια, εἶπεν. Ἡ οἰκοδέσποινα δὲν θὰ εἶνε μακρὰν.

Καὶ ἐνῶ ὁ κλειδοποιός, διὰ χειρὸς ὑποτρεμούσης, προσεπάθει νὰ ἀνοίξῃ εἰς τὸν ὑπαστυνόμον καὶ τοὺς ὑπαλλήλους, εἰσῆλθεν εἰς τὸ οἶκον, ὅπερ ἤρξατο διατρέχων.

Τὸ ἐστιατόριον καὶ ἡ αἴθουσα οὐδὲν ἔχνος ἀταξίας παρουσάζον. Ἐπίσης οὐδὲν ὑποπτον παρετηρήθη εἰς μικρὸν δωμάτιον, συνεχόμενον μὲ τὸ ἐστιατόριον καὶ βλέπον πρὸς τὸν κήπον.

Ὁ Μοῦλ ἐπέστρεψε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου. Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦν βεβυθισμένον εἰς σκότος. Ἐπροχώρησε μετὰ προφυλάξεως.

Αἶφνης ὁ ποὺς του προσέκρουσεν εἰς ἀντικείμενον μαλακὸν εὐρισκόμενον ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ἀνεσκίρτησε καὶ στραφεὶς πρὸς τὸ παράθυρον, οὐτινος ἀνήγειρε τὰ παραπετάσματα, παρετήρησε... τὸ σῶμα τῆς κυρίας Δαλισιέ, εὐρίσκετο πρὸ τῶν ποδῶν του.

Β'

Ἡ κυρία Δαλισιέ, εἶχε καταληφθῇ κοιμημένη.

Ἡ κλίνη, ἣτις ὑπῆρχεν εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἦτο ἐν ἀταξίᾳ· αἱ σινδόνες ἐκρέμαντο κηλιδωμέναι ἐξ αἵματος. Ἐπὶ τοῦ δαπέδου σειρὰ αἵματος, ἀρχομένη ἐκ τῆς κλίνης, κατέληγεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ θύματος.

Ὁ Μοῦλ ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ πτώματος, τὸ ἐξήτασε, τὸ ἐψηλάφησε καὶ εὗρεν αὐτὸ ψυχρόν.

Ἐσπευσε νὰ ἐπανεέλθῃ διὰ τοῦ ἐστιατορίου εἰς τὸν διάδρομον, εἰς ὃν ὁ ὑπαστυνόμος καὶ οἱ ὑπαλλήλοι εἶχον εἰσέλθει. Πλεῖστοι περίεργοι τοὺς εἶχον ἀκολουθήσει.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ὑπαστυνόμος;

— Εἶνε ἡ κυρία Δαλισιέ.

— Τὴν ἐδολοφόνησαν;

— Ναί, εἶνε ἡδη νεκρά. Αὕτη δέ; προσέθηκεν ὁ Μοῦλ δεικνύων τὴν Μαριέτταν.

— Καὶ αὕτη τὸ ἴδιον, εἶπεν εἰς τῶν ὑπαλλήλων.

— Ἄλλ' ὅχι, ἀνέκραξεν αἶφνης, τὸ δέρμα εἶνε θερμόν. Γρήγορα! ἱατρὸν.

Ἐσπευσαν εἰς ἀναζήτησιν ἱατροῦ.

Οἱ δύο ὑπαλλήλοι, βοηθούμενοι ὑπὸ τοῦ

Μοῦλ, ἀνήγειραν τὴν Μαριέτταν καὶ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων τὴν μετέφερον εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ τὴν ἀπέθηκον ἐπὶ τῆς κλίνης.

Πολλαὶ γυναῖκες ἔσπευσαν παρὰ τῇ δυστυχεῖ ὑπηρετρίᾳ. Ἐνῶ δὲ ἀφήρουν τὸν χιτῶνα, τὸ μόνον ἔνδυμα, ὅπερ μετὰ τοῦ ὑποκαμίσου ἔφερε, κρότος παραπλήσιος πρὸς ἐκεῖνον σκληροῦ σώματος καταπίπτοντος ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἠκούσθη μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου.

— Τί εἶνε αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— Πιθανὸν νὰ ἔτριξεν ἡ κλίνη, εἶπεν εἰς τῶν ὑπαλλήλων.

Ὁ Μοῦλ ἠρέσθη εἰς τὴν ἐξήγησιν ταύτην καὶ δὲν ἐπέμεινε πλέον.

Λόγοι τινὲς λεχθέντες ὑπὸ τοῦ πληθους κατέστησαν γνωστὸν εἰς αὐτὸν ὅτι ἡ κυρία Δαλισιέ εἶχεν υἱόν.

— Καλὸν θὰ ἦτο νὰ εἰδοποιεῖτο ὁ νέος αὐτός; εἶπεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον.

— Ἀναμφιβόλως, ὑπέλαθεν οὗτος, ποῦ κατοικεῖ.

— Εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἠκούσθη φωνή.

— Εἰς ποῖον ἀριθμόν;

Οὐδεὶς ἐγίνωσκε.

Κόρη τις, ἣτις περιποιεῖτο τὴν Μαριέτταν καὶ ἣτις ἐφαίνετο σφόδρα συγκινημένη ἐκ τῶν γεγονότων ἐψιύρισε:

— Ἀριθμὸς εἰκοσιένα, νομίζω.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Μοῦλ στρεφόμενος πρὸς αὐτὴν καὶ ἐκτοξεύων βλέμμα, ὅπερ ἔκαμιν αὐτὴν νὰ ἐρυθρίσῃ.

— Αὐτὸν τοῦλάχιστον τὸν ἀριθμόν, ἔσπειρε νὰ προσθέσῃ ἡ νεῖς, ἠκούσα νὰ λέγῃ ἐδῶ καὶ κάμποσαις ἡμέραις ἡ Μαριέττα.

Ἐπεμψαν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος.

Τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἶχε δώσει τὰς πληροφορίας αὐτὰς ἦτο ἡ ὑπέρητρια τοῦ κυρίου Πελωδὰ Πουλχερία.

Ὁ ἱατρὸς δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ. Ἐξετάσας τὴν Μαριέτταν, ἀνεῦρε τρεῖς πληγὰς γενομένας δι' ἐργαλείου ὀξέος καὶ κοπτεροῦ. Ἡ μία τῶν πληγῶν τούτων, ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου, διεχώριζε τὴν ἐτέραν πλευρὰν τῆς ῥινὸς καὶ ὀλόκληρον τὴν ἀριστερὰν παρεῖαν· ἦτο φοικώδης τὴν ὄψιν, ἀλλ' ἀνευ σπουδαιότητος, αἱ δύο ἄλλαι, ἐπὶ τῆς καρδιακῆς χώρας καὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς, ἦσαν λίαν ἐπικίνδυνοι. Οὕτω, ὅτε ὁ ὑπαστυνόμος ἠρώτησεν ἂν ὑπῆρχεν ἐλπίς τις νὰ σωθῇ ἡ Μαριέττα, ὁ ἱατρὸς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ἀμφίβολον, διότι ἦτο δύσκολον νὰ μὴ ὑποθέσῃ τις ὅτι σπουδαῖόν τι ὄργανον δὲν ἔπαθε βλάβην καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐσωτερικὴ αἰμορραγία ἦν ἐπιφοβός.

Μετὰ τὸ πλύσιμον τῶν πληγῶν, ὁ Μοῦλ ἔκυψεν ἵνα τὰς ἐξετάσῃ.

— Συνήθης μάχαιρα δὲν ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ τὰς πληγὰς αὐτάς, εἶπεν.

— Ὅχι, ἐπανελάθεν ὁ ἱατρὸς, παρατηρεῖτε, ὅτι τὸ ἐν τῶν χειλέων τῆς πληγῆς εἶνε κεκομμένον εἰς τὸ μέσον ὡς ὑπὸ λόγχης.

— Μήπως ἦτο χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον;

— Ὅχι. Νομίζω δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω ὅτι ἦτο ἐγχειρίδιον.

Ὁ Μοῦλ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἠρώτησεν ἑαυτὸν εἰς ποῖον κακοῦργον γνωστὸν αὐτῷ ἠδύνατο ν' ἀνήκῃ παρόμοιον ὄπλον· ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψε τίνα.

— Πρέπει, εἶπε καθ' ἑαυτόν, νὰ ἐκλάβῃ ἀπὸ τὸ κατὰστημα ὄπλοποιου τινος, νὰ ἀφηρέθῃ ἀπὸ πανοπλίαν τινά, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἡγοράσῃ ἀπὸ δημοπρασίας· ἐκτὸς ἂν ὁ δολοφόνος εἶνε ξένος... θὰ ἴδωμεν.

Μέχρις οὗ ἡ Μαριέττα συνέλθῃ, ἠρώτησε τοὺς παρόντας πληροφορίας τινὰς περὶ τοῦ βίου τῆς κυρίας Δαλισιέ, ἀλλὰ δὲν ἔμαθε ἢ ἀόριστα τίνα: « Ἡ κυρία Δαλισιέ κατῴκει τὴν οἰκίαν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, δὲν ἔβλεπεν οὔτε ἐδέχετο τίνα, ἐξήρχετο σπανίως καὶ ἐφαίνετο λίαν περίλυπος· ὑπέθετον ὅτι εἶχεν ἄλλοτε ὑποστῇ μεγάλῃς θλίψεως, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἦσαν ὑποθέσεις ».

Ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ δευτέρου πατώματος, κύριος Γροσλὲν, εἰσελθὼν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἔδωκε λεπτομερεστέρως πληροφορίας. Εἶπε πρῶτον, ὅτι τὴν παρελθούσαν νύκτα ἤκουσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀσυνήθῃ τινι κρότῳ, παρόμοιον πρὸς πάταγον κλειομένου παραθύρου.

— Ἐκ τίνος μέρους προήρχετο ὁ θόρυβος; ἠρώτησεν ὁ Μοῦλ.

— Ἐκ τοῦ μέρους τοῦ κήπου.

— Δὲν ἐπήγατε νὰ ἰδῇτε;

— Ὅχι, δὲν ἠθέλησα νὰ τρομάξω τὴν σύζυγόν μου, διότι πιθανὸν καὶ νὰ ἦ πατήρ μου. Ἐπρόσεξα μόνον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καὶ μὴ ἀκούσας πλέον τίποτε, ἀπεκοιμήθην ἐκ νέου.

— Τί ὥρα ἦτο;

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω ἀκριβῶς· τὸ ὥρολόγιον ἐκτύπησεν ἅπαξ. Ἦτο μία ἢ ἡμίσεια; δὲν τὸ γνωρίζω· ὅπως δὴ ποτε ἦτο πλέον τοῦ μεσονυκτίου.

Ὁ Μοῦλ ἐσημείωσε τὴν πληροφορίαν ταύτην. ἠρώτησεν εἶτα τὸν κύριον Γροσλὲν ἂν εἶχε παρατηρήσει, κατὰ τὰς προηγηθείσας ἡμέρας, ὑπόπτους περιπατοῦντας περὶ τὴν οἰκίαν.

Ὁ κύριος Γροσλὲν οὐδὲν εἶχε παρατηρήσει ὑποπτον· εἶχε μόνον ἐκπλαγῇ διὰ τὰς ἐπανελημμένας ἐπισκέψεις τοῦ υἱοῦ τῆς κυρίας Δαλισιέ.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἀκόμη ἦτο ἐδῶ, εἶπε, νομίζω μάλιστα ὅτι εἶχαν ὀλίγον φιλονεικήσει.

— Ἄ! πῶς συνέβη αὐτό, εἶπεν ὁ Μοῦλ.

Τὸ γεγονός τοῦτο ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία νέων ἐξηγήσεων. Κατὰ τὸν κύριον Γροσλὲν, ἡ λύπη τῆς κυρίας Δαλισιέ προήρχετο οὐχὶ ἐκ παλαιῶν ἀτυχημάτων, ἀλλ' ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ υἱοῦ της.

Ὁ Λαυρέντιος ἦτο εἰκοσιπενταετῆς τὴν ἡλικίαν. Μετὰ τὸ πέρας τῶν νομικῶν του σπουδῶν, καθ' ἃς εἶχε διακριθῇ, ἐσκέφθη νὰ λάβῃ θέσιν δικηγόρου. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ κατέλιπε τὴν μητέρα του καὶ ἐναγκάσεν οἶκον κατὰ τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἀλλ' ἀντὶ ἐργασίας, ἤρξατο διάγων βίον ἐκδεδιτημένον, ὅστις διήρ-

και πρό τριῶν ἐτῶν. Ἐντεῦθεν χρέη καὶ συχνὰ ἐπισκέψεις εἰς τὴν μητέρα του, λίαν ἐπιφοβὰ διὰ τὰς ἀταξίας του· τὰς λεπτομερείας ταύτας δὲν ἐγίνωσκον ἐκ τῆς κυρίας Δαλισιέ, ἥτις εἰς οὐδέναν ἐνεπιστεύετο τὰς πικρίας της, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Μαριέτταν, ἥτις εἶχε ἐννοήσει τὸ μυστικὸν καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς τινὰς τῶν γειτόνων. Τέλος, ἐσχάτως ἀκόμη, ὁ Λαυρέντιος, πιεζόμενος ἰσως ὑπὸ τῶν δανεισμάτων του, εἶχε ζητήσει παρὰ τῆς μητρὸς του 10,000 φράγκων.

Ἡ κυρία Δαλισιέ εἶχε κατ' ἀρχὰς ἀρνηθῆ, ἀλλ' ὑποχωρήσασα εἰς τὰς ἀπηλπισμένους αἰτήσεις τοῦ υἱοῦ της, συνήνεσε τέλος. Ἐπώλησε χρεώγραφον, ἡ δὲ Μαριέττα τὴν εἶχε συνοδεύσει τὴν προτεράϊαν εἰς τοῦ ἀργυραμοιβοῦ. Τὸ ἐσπέρως ὁ Λαυρέντιος εἶχεν ἔλθει νὰ λάβῃ τὸ ποσόν.

— Τὸ ἔλαβες μεθ' ἐαυτοῦ; εἶπεν ὁ Μοῦλ ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὴν διήγησιν αὐτὴν μετὰ βαθυτάτης προσοχῆς.

— Πιθανόν· ὅχι ὅμως ἀνευ δυσκολίας, διότι ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ἠκούσαμεν φιλονεικίας.

— Τί ἔλεγαν;

— Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν τίποτε.

— Κατὰ ποίαν ὥραν, ἐξῆλθεν ὁ κύριος Δαλισιέ;

— Εἰς τὰς δέκα ἢ δέκα καὶ ἡμισυ. ὦ! ὁ δυστυχής! μεθ' ὅσα συνέβησαν, τὸ δυστύχημα θὰ εἶνε φοβερόν.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ Μοῦλ ὅστις ἐστάθμιζεν ἤδη τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀνακκλύψεων αὐτῶν.

Ἐν τούτοις, παρὰ τὰς φροντίδας, ὧν ἡ Μαριέττα ἦν τὸ ἀντικείμενον, δὲν συνήρχετο εἰς ἐκαστὴν.

Ἦν ἡ ἐβδόμη ὥρα· ὁ ὑπάστυνός ἐπέδειξε τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ προῶσι πρὸ τῆς νυκτὸς εἰς τὰς πρώτας βεβαιώσεις. Ἐξεληθὼν τοῦ δωματίου τῆς Μαριέττας εἰσῆλθε μετὰ τοῦ Μοῦλ εἰς τὸ οἶκον.

Οὐδεμία ἀταξία παρετηρήθη εἰς τὸ ἐστιατόριον οὐδὲ εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὅπερ ἔβλεπεν εἰς τὸν κήπον. Τὰ ἀργυρὰ σκεύη ἦσαν σῶα εἰς ἓν τῶν ἐρμαρίων τῆς σκευοθήκης· προφανῶς, ἂν ἡ κλοπὴ ἦτο τὸ ἐλαττήριον τοῦ κακουργήματος, ὁ δολοφόνος δὲν εἶχεν εἰσδύσει εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἢ εἶχε φοβηθῆ μήπως ἐκτεθῇ κλέπτων τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα· τὰ αὐτὰ σημεῖα παρετηρήθησαν καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Μοῦλ ἀνέλαβε μόνον παρὰ τῇ ἐστίᾳ σακκιδιον ἐξ ὑφάσματος ριφθὲν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ φέρον κηλίδας αἵματος.

Εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ὕπνου τὰ πάντα ἐφαίνοντο ἐν τάξει.

Ὁ Μοῦλ καὶ ὁ ὑπάστυνός ἐπλησίασαν πρὸς τὸ σῶμα τῆς κυρίας Δαλισιέ καὶ ἐσημείωσαν λεπτομερῶς τὰς περιστάσεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ φωτίσωσι τὴν δικαιοσύνην. Εἶτα ἀνῆγειραν τὸ πτώμα, ὅπερ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῆς κλίνης. Αἱ πληγαί, αἵτινες τὸ ἐκάλυπτον, ἦσαν καθόλου ὁμοίαι πρὸς ἐκεῖνας αἵτινες παρετηρήθησαν

ἐπὶ τῆς Μαριέττας· τὸ αὐτὸ ὄπλον εἶχε χρησιμεύσει καὶ διὰ τὰς δύο γυναῖκας.

Ἔμνετο τὸ τελευταῖον δωμάτιον, μέγα καλλωπιστήριον συνεχόμενον μετὰ τὸν θάλαμον τοῦ ὕπνου, ἔχον δὲ καὶ αὐτὸ παράθυρον πρὸς τὴν ὁδόν. Ἐνταῦθα παρετηρήθη παραβίασις· τὸ γραφεῖον εἶχεν ἀνοιχθῆ δι' ἐργαλείου. Ἀλλ' οὐδὲν ἔχνος ἐρεῦνης ἐφαίνετο, τὰ διάφορα χαρτὰ οὔτε καὶ εἶχον μετατοπισθῆ, ἐν δὲ τῶν συρταρίων τοῦ γραφείου περιεῖχεν ἓν χρυσοῦν ὠρολόγιον καὶ τινὰ κοσμήματα.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ ὑπάστυνός τὸν Μοῦλ.

Γ'

Ὁ Μοῦλ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Ναί, εἶπεν ὡσεὶ ἀποκρινόμενος εἰς ἰδίαν σκέψιν, λόγος τοῦ ἐγκλήματος ἦτο ἡ κλοπὴ.

— Αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητον, εἶπεν ὁ ὑπάστυνός.

— Ἄ! Ὅχι ὅλως διόλου ἀναντίρρητον, ἀλλὰ τέλος πάντων, πιθανόν, καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ἄλλο τι. Τοῦτου τεθέντος ἡ ἐκτέλεσις βαδίζει μόνη. Ὁ δολοφόνος ὅμως εἶνε εἰς καὶ μόνος, καλλίστα δὲ πληροφορημένος (μένει νὰ μάθωμεν τίς τὸν ἐπληροφόρησεν οὕτω), ὁ δολοφόνος εἰσῆλθε διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων. Παρατηρήσατε τὸν τοῖχον τοῦ κήπου..... εὐκολώτατον. Κατὰ ποίαν ὥραν; Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους δὲν ὑπάρχει ὁ ἀναγκαῖος χρόνος. Ἀλλως τε ὁ κύριος Γροσλὰν σὰς τὸ εἶπε· ἀπὸ τῆς ἡμισείας μετὰ τὸ μεσονύκτιον μέχρι τῆς μῆδς καὶ ἡμισείας. Ἐλπίζω ὅτι τοῦτο θὰ ὀρίσθῃ ἀκριβέστερον... Διέρχεται τὸν κήπον καὶ ἀφοῦ φθάσῃ ὑπὸ τὸ παράθυρον τοῦ μαγειρείου ἀναρριχᾶται. Εἶδατε πῶς. Καὶ ὁ κλειδοποιὸς καὶ ἐγὼ ἐπανελάθομεν ἐνώπιόν σας τὸ πείραμα. Εἰσέρχεται εἰς τὸ μαγειρεῖον. Δὲν τολμᾷ νὰ στραφῇ δεξιόθεν· ἡ θαλαμηπόλος μένει εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ κατὰ πάσαν πιθανότητα κοιμάται. Ἡσύχως καὶ ψηλαφητὶ φθάνει εἰς τὸν διάδρομον ἀμελῶν τὸ μικρὸν πρὸς τὸν κήπον δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον γνωρίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει τι, τὸ ἐστιατόριον εἰς τὸ ὅποιον δὲν θὰ εὑρίσκε παρὰ τὰ σκεύη τῆς τραπέζης, τὰ ὅποια εἶναι βαρέα, φλύαρα καὶ προδίδουν. Ἀκολουθῶν τὸν διάδρομον κάμπτει ἀριστερὰ πρὸς τὴν αἴθουσαν, τὴν ὅποιαν διέρχεται καὶ φθάνει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου. Ἐλθετε!

Ὁ Μοῦλ ὠδήγησε τὸν ὑπάστυνόν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ὅπως τὸν πείσῃ νὰ ψαύσῃ διὰ τοῦ δακτύλου, οὕτως εἶπεν, τὴν ἰδέαν του. Ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ κυρία Δαλισιέ, εἶχε κατακλιθῆ πρὸ ὀλίγης ὥρας. Θέλετε τὴν ἀπόδειξιν; Τὸ κηρίον τοῦτο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἀκόμη ὁ στυπτήρ, καίτοι ἐπεσε κατὰ γῆς, ἐνόσω διήρκει ἡ πάλη. Ἰδού!... Ἡ Μιμῆσις τοῦ Χριστοῦ θὰ ἀνέγνωσε πρὶν κοιμηθῆ. Ὁ δολοφόνος φθάνει εἰς αὐτὴν τὴν θύραν, τὸ σχέδιόν του εἶνε ἀπλούστατον· νὰ διέλθῃ τὸ δωμάτιον αὐτό, νὰ φθάσῃ εἰς τὸ καλλωπιστήριον, νὰ ἐπιτύχῃ

τὸν σκοπὸν του καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ κανένα. Ἀκούει οὐδεὶς κρότος, μόλις δὲ εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν ἀκούεται ἐλαφρὰ ἀναπνοή. Προχωρεῖ βῆμα... ἕτερον, ἀλλ' ἡ κυρία Δαλισιέ κοιμάται ἐλαφρὰ — ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της, τῶν ἀσχολιῶν της, καὶ τῆς φιλονεικίας μετὰ τοῦ υἱοῦ της, τέλος πάντων ἕνεκα τῆς ποσότητος ἐκείνης, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸ δωμάτιον. Παρὰ τὰς προφυλάξεις τὰς ὁποίας ὁ δολοφόνος εἶχε λάβει, μικρὸν ὀλίσημα, τριξίμον τοῦ ἐδάφους, τὸν ἀποκαλύπτουν. Ἡ κυρία Δαλισιέ ἐξυπνᾷ, ἐγείρεται περίφοβος καὶ ἐκβάλλει κραυγὴν. Δι' ἐνὸς πηδήματος ρίπτεται ἐπ' αὐτῆς καὶ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του, εἰς δύο δευτερόλεπτα.... Καταπίπτει ὡς δέμα παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ὅπου παρατηρεῖτε λίμνην αἵματος. Βραδύτερον, συνῆλθεν, ἐσύρθη καὶ ἤλθε νὰ ἐκπνεύσῃ ἐκεῖ ὁπόθεν τὴν ἀνεγείρομεν.... Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔγεινεν εἰς τὸ σκότος· ὁ δολοφόνος σταματᾷ καὶ ἀκούει.... Ἡ κραυγὴ τῆς κυρίας Δαλισιέ ἠκούσθη πιθανόν.... ἀλλ' ὅχι, τίποτε· τότε τάχιστα ἀνάπτει πυρεῖον καὶ εἰσέρχεται ἐδῶ.

Ὅμιλῶν οὕτω ὁ Μοῦλ ἐπανάφερε τὸν ὑπάστυνόν εἰς τὸ καλλωπιστήριον.

— Ἐξετάζει καὶ παρατηρεῖ τὸ γραφεῖον αὐτό. Ρίπτει τὸ πυρεῖον, κατὰ τὰ τρία τέταρτα καταναλωθὲν καὶ τὸ ὅποιον τοῦ καίει τὰ δάκτυλα — τὸ βλέπετε ἐκεῖ κατὰ γῆς; — εἰσάγει τὸ ἐγχειρίδιόν του ἐντὸς τῆς γραμμῆς καὶ ἀνεγείρει... παρατηρήσατε τὴν κηλίδαν αὐτὴν τοῦ αἵματος.... τὸ σκέπασμα ὑποχωρεῖ.... τότε ἐρευνᾷ, ψηλαφεῖ. Μετ' ὀλίγον συναντᾷ τὸν σάκκον, τὸν ὅποιον ζητεῖ καὶ ὅστις ἦτο ἐκεῖ ἐντὸς τῆς θήκης· τὸν ἀναγνωρίζει ἐκ τοῦ σχήματος τῶν κυλίνδρων. Ἦτο χρυσός! Ὀλίγον φροντίζει διὰ τὰ λοιπὰ, ἀφοῦ κρατεῖ ὅ,τι ἐπεθύμει· ἄλλως δὲν βλέπει καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει. Ἐπανάγεται λοιπὸν ταχέως μέχρι τῆς αἰθούσης· ἀκροᾶται· οὐδεὶς κρότος. Ἐν τούτοις σκέπτεται ὅτι ὁ σάκκος αὐτός πιθανόν νὰ ἀναγνωρισθῇ καὶ τὸν ἀνακαλύψῃ· τὸν σχίζει διὰ τοῦ ἐγχειριδίου, ἐξάγει τοὺς κυλίνδρους, τοὺς ὁποίους ρίπτει εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ πετᾷ τὸν κενὸν σάκκον εἰς τὴν γωνίαν ὅπου τὸν εὑρομεν. Παρατηρήσατε αὐτὸ τὸ σχίσimon, προσέθηκέν ὁ Μοῦλ, δεικνύων εἰς τὸν ὑπάστυνόν τὸ κεκομμένον ὕφασμα.

— Καλὰ, ἔπειτα; εἶπεν ὁ ὑπάστυνός.

— Ἀκολουθήσατέ με, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος· ταῦτα πάντα δὲν διήρκεσαν πλέον τῶν ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ λεπτῶν· ὁ δολοφόνος ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ ὁπόθεν εἰσῆλθεν. Εἰσδύει ἐνταῦθα εἰς τὸν διάδρομον. Αἰφνης σταματᾷ ἐκ νέου, τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἀπατάται, διότι ἠκούσε κάποιον βαδίζοντα. Θύρα τις ἀνοίγεται καὶ ἀκτὶς φωτὸς εἰσελθοῦσα ἀντανάκλᾷ ἐπὶ τοῦ τοίχου αὐτοῦ. Ἦτο ἡ Μαριέττα, ἡ ὁποία ἀκούσασα τὴν κραυγὴν τῆς κυρίας της ἔσπευσε τρέμουσα· ὁ δολοφόνος τὴν περιμένει εἰς τὴν θύραν

αὐτὴν καὶ καθ' ἣν στιγμὴν προβάλλει, μὲ τρία κτυπήματα... ἰδέτε! τὸ κηροπήγιον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, ἐκύλισεν ἔως ἐδῶ.

Ὁ Μούλ ἐπροχώρησε μέχρι τῆς ἐστίας τοῦ μαγειρείου καὶ ἀνεσκήκωσεν ἐκ τῆς τέφρας τὸ ἀνατραπὲν κηροπήγιον.

— Τὰ λοιπὰ, προσέθηκεν, ἐξηγοῦνται φυσικώτατα. Ὁ δολοφόνος ἀνήσυχος καὶ σπεύδων νὰ φύγῃ, ὑπερπηδᾷ τὸ παράθυρον αὐτό, καταβαίνει καθὼς ἀνῆλθε καὶ διαφεύγει διὰ μέσου τοῦ κήπου, διὰ τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, ἡ διήγησις αὕτη εἶνε πιθανωτάτη. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ δολοφόνος διήλθε διὰ τοῦ παραθύρου αὐτοῦ καὶ ἔσπευδε νὰ φύγῃ, διατί, ἀφοῦ ἔφθασεν ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ πλυσταρίου, ἀντὶ νὰ πηδήσῃ ἀμέσως κατὰ γῆς, κατεβίβασε τὰς κιγκλίδας;

— Παρατηρήσατε, εἶπεν ὁ Μούλ, ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη νὰ τὰς ὠθήσῃ μόνον ἑλαφρῶς, τὸ ἑλατήριο κινεῖται καλλίστα. Ἡτο προφύλαξις; ἔσως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ παρὰ μέχρι σημείου τινός, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἔκαμε κίνημά τι μηχανικὸν καὶ ἄσκοπον.

— Ἔστω, ἀλλ' ἰδοὺ σπουδαιότερα τις ἀντίρρσις.

— Ποία; εἶπεν ὁ Μούλ ἀνεγειρόμενος.

— Καθ' ὅμως, ὁ δολοφόνος ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ γραφείου σάκκον περιέχοντα δέκα χιλιάδας φράγκων εἰς χρυσόν, ἀλλὰ λησμονεῖτε καὶ τι? λησμονεῖτε ὅτι ὁ κύριος Δαλισιέ ἦλθε νὰ λάβῃ χθὲς τὸ ἐσπέρας ποσὸν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκη καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα παρέλαβε.

— Συγγνώμην, διέκοψε ζωηρῶς ὁ Μούλ, δὲν λησμονῶ τίποτε. Ὁ κύριος Δαλισιέ ἦλθεν, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ σκηνή τις ἐπηκολούθησε μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς μητρὸς του. Ἡ κυρία Δαλισιέ ἠλλαξε γνώμην; ἠρνήθη ἢ ἐπίσθη; ἀγνοῶ. Βεβαίως μόνον ὅτι ὁ νέος, ἐξεληθὼν χθὲς τὴν νύκτα κατὰ τὴν δεκάτην ὥραν, οὐδὲν μεθ' αὐτοῦ ἔφερε.

— Πιθανόν, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος.

— Βεβαίως, βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ. Πῶς ἄλλως νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν αἰματωμένον καὶ ἐσχισμένον ἐκεῖνον σάκκον, τὸν ὁποῖον εὗρομεν εἰς τὴν αἵθουσαν. Ἄλλως ὁ κύριος Δαλισιέ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ φωτισθῶμεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος αἰ ἔρρευναί μου ἐσαφηνίσθησαν. Ὁ δολοφόνος δὲν εἰσῆλθεν ἐδῶ τυχαίως· ἐγνώριζεν ὅτι αἱ δέκα χιλιάδες φράγκων ἦσαν ἐκεῖ, ἐν τὸς τοῦ γραφείου, ἐπὶ τῆς θήκης ἐκείνης.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, δὲν θὰ ἡγνῶει οὐχ ἥττον καὶ τὸ διάδημα τοῦ κυρίου Δαλισιέ.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ ἡγνῶει, διότι ἀντὶ νὰ περιμεῖνῃ καὶ προσβάλλῃ τὸν νέον καθ' ὁδόν, ὑπερεπήδησε τὴν οἰκίαν· ἐκτὸς ἀν' ὑποθέσει τις ὅτι ἐγνώριζεν, ὅχι μόνον τὸ διάδημα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαβήματος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε εἶνε πιθανόν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος, ὁ κύριος Δαλισιέ ἐξῆλθεν εἰς τὰς δέκα καὶ ἥμισυ.

— Τί σημαίνει; Εἶχε καιρὸν νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς κανένα τὸ ἀτυχὲς ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεώς του... ἀκριβῶς δὲ ὑπάρχει ἔνδειξις τις, ἡ ὁποία μὲ κάμνει νὰ ἐπιμένω εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην.

— Ὅποια;

— Ἐλθετε, εἶπεν ὁ Μούλ.

Παρέσυρε τὸν ὑπαστυνόμον καὶ κατῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κήπον.

Παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίμακος καὶ πλησίον τοῦ παραθύρου τοῦ πλυντηρίου, ἀνῆγειρε μίαν τῶν σανίδων, δι' ὧν εἶχε καλύψει τὰ παρατηρηθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἔχνη κατὰ τὴν ἀφίξίν του.

— Τί λέγετε δι' αὐτά; ἠρώτησε τὸν ὑπαστυνόμον.

— Εἶνε καθαρὰ καὶ βαθέα, δὲν εἶνε παράδοξον, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὰ ἔχνη, θὰ κατέπεσεν ἀπὸ ὕψους τοῦλάχιστον ἐνὸς μέτρου.

— Εἶνε μικρά, ὑπόδημα δὲ λεπτὸν καὶ κομψὸν ἐπάτησεν ἐκεῖ.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μούλ ἐπαναθέτων μετὰ προσοχῆς τὴν σανίδα εἰς τὴν θέσιν της, τί παράδοξον, τὸ ποῦδρι αὐτὸ νὰ εἶνε κανενὸς φίλου τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ;

Ὁ ὑπαστυνόμος ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἀμφιβολίας.

— Διατί ἐκπλήττεσθε! ἐξηκολούθησεν ὁ Μούλ. Δὲν μὰς ὠμίλησαν πρὸ ὀλίγου περὶ τοῦ ἐκδεδιητημένου βίου τοῦ νέου αὐτοῦ; Εἰς τὴν κοινωνίαν δὲ εἰς τὴν τὴν ὁποίαν πιθανῶς ἔζη, ὑπάρχουσι πάντοτε παρόμοιοι...

— Κλέπται, αἰσχροκερδεῖς, ναί, ἀλλὰ δολοφόνοι!

— Ἄλλ' ὅταν παρουσιάζεται εὐκαιρία, ἔπεται τοιαύτη λεία... ἀνυπομονῶ νὰ ἴδω τὸν νέον αὐτόν.

— Ἄλλ' ἂν εἶπῃ ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανένα!

Ὁ Μούλ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν.

— Ὅθ' ἴδωμεν, εἶπεν· ἀλλ' ἔχετε δίκαιον· προβάλλω πολὺ. Ἄς περιμεῖνωμεν καὶ μὴ σπεύδωμεν.

Διέτρεξαν τὸν κήπον χωρὶς νὰ παρατηρήσωσιν ἑκτακτόν τι.

Ἡ νύξ ἦτο λίαν καθαρά, ὥστε ὁ δολοφόνος ἠκολούθησε τὰς δειροστοιχίας, τῶν ὁποίων τὸ πεπατημένον ἔδαφος οὐδὲν εἶχε διατηρήσει ἔχνος. Ἄλλ' εἰς τὸ βάθος, πλησίον τῆς ὁδοῦ τῶν Στεφάνων ὑπῆρχον προφανῆ ἔχνη ἀναβάσεως. Παρὰ τὴν ἀριστερὰν παραστάδα τῆς θύρας, τὸ ἐπίχρισμα τοῦ τοίχου ἦτο βεβλαμμένον καὶ κεχαρκαμένον, μικρὸς δὲ θάμνος συντετριμμένος καὶ τὸ ἔδαφος πεπατημένον, χωρὶς ὅμως νὰ διακρίνῃται ἔχνη.

Ἀφοῦ διενήργησαν καλῶς τὰς συνοπτικὰς ταύτας παρατηρήσεις, ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

[Ἐπεται συνέχεια]

•Ρ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λεκὸκ ἦτο λίαν ἡγανακτισμένος.

Θὰ ἔδιδε πᾶν ὅ,τι ἐναπελείπετο αὐτῷ ἐκ τῆς περιουσίας του, ἵνα μάθῃ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς μητρὸς τοῦ Ἀτκενς, κατενόει δὲ ὅτι δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἀποβλακωθέντα αὐτὸν μέθυσον, καὶ περιωρίσθῃ ν' ἀπαντήσῃ.

— Μένετε ἥσυχος. Θὰ γράψω ἀπόψε εἰς Λιβερπούλ, καὶ ἀντὶ δέκα θὰ λάβετε δώδεκα βαρέλια.

Καὶ ἠκολούθησε τὸν χωροφύλακα, ἀφοῦ εὐγενῶς ἐχαίρετίσε τὸν Ἀγγλον, τὸν ὁποῖον ἐπέθύμει μᾶλλον νὰ στραγγαλίσῃ.

Διερχόμενος τὴν εἰς τὸ ἰσόγειον αἵθουσαν, συνήντησε τὸν πυρρότριχα ὑπηρετήν, ὅστις εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἀναπληρωματικὸν λέβητα διὰ τὴν πιθανοτάτην περίπτωσιν, καθ' ἣν ὁ αὐθέντης αὐτοῦ θὰ ἐκένου ταχέως τὸ γρόγ, ὅπερ εἶχεν ἤδη παραθέσει αὐτῷ.

Ὁ ἄγριος, ἀναμφιβόλως εἶχε στείλει τὸν χωροφύλακα εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, καὶ οὐδὲν ἔλλειψε νὰ ὑπομεριδιάσῃ σκτανικῶς, βλέπων διερχόμενον ὑπὸ συνοδὶκὸν τὸν ξένον, ὅστις εἶχεν ὑποσχεθῇ αὐτῷ νὰ τὸν φιλοδώρήσῃ.

Ὁ οὐτιδανός, ἡγάπα τὸν οἶνον τοῦ Πόρτου, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων.

Ὁ αὐθέντης καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἐφαίνοντο πλασθέντες ἵνα βιώσιν ὁμοῦ.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου ὁ Λεκὸκ ἐσταμάτησε.

— Τώρα, ἐνωματάρχα, εἶπε, θὰ μοὶ κάμετε τὴν χάριν νὰ μοὶ εἴπητε τί μὲ θέλετε; Εἶμαι εἰς περιδεῖαν δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, καὶ ὁ καιρὸς εἶνε χρῆμα.

Ὁ χωροφύλαξ ἐδέχθη τὸν προβιβασμὸν τοῦ εἰς ἐνωματάρχην, ἐνῶ δὲν ἦτο ἡ ἀπλοῦς στρατιώτης.

Ἦσως μάλιστα ἠσθάνθη εὐχάριστον ἐκ τῆς κολακείας ταύτης, πιστὸς ὅμως εἰς τὸ καθήκον του εἶπε μετὰ στόμφου:

— Δείξετέ μου τὸ διαβατήριόν σας, καὶ ἔπειτα κάμνετε τὰς ὑποθέσεις σας.

— Τὸ διαβατήριόν μου! Δὲν τὸ κρατῶ ἐπάνω μου.

Ἐλεγε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ δὲν ἔφερε μαζὺ του τὸ διαβατήριόν του. Ἀφῆκεν ἐν τῷ κιβωτίῳ του τὸ ἐπίσημον ἔγγραφο καὶ εἶχε λάβει μεθ' αὐτοῦ τιμολόγια τοῦ οἴκου Ραφσόν.

— Τότε ἀρνεῖσθε νὰ μὲ ὑπακούσετε;

— Τίποτε δὲν ἀρνοῦμαι. Ἐχω εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν μου ἔγγραφα σαφῆ διὰ ν' ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἀντιπρόσωπος ἐμπορικοῦ οἴκου καὶ τὰ ὁποῖα εἶμαι πρόθυμος νὰ σας δεῖξω.